

PAROUSIE MAGAZINE

JAARGANG 4 | NUMMER 6 | MEI 2021

Bouwen en bouwstenen

Stichting
Parousie

ALLES NIEUW | BOUWEN EN DROMEN
GAAN HAND IN HAND | GEZOND EN ONAFHANKELIJK
WOONCOACH | NIEUWE BOUWSTENEN

COLOFON

Het Parousie Magazine is een gratis uitgave van Stichting Parousie en verschijnt tweemaal per jaar.

UITGEVER
Werk & Training

VORMGEVING EN DRUKWERK
Printservice Kopietje

REDACTIE
Tanny Gunter - hoofdredacteur
Margreet Doorn - redactie
Beppie van de Beek-Pellegrom –
tekstschrijver
Pim van de Beek – fotografie
Helga Peters – ontwerper

CONTACT
Stichting Parousie
Vlieterweg 17
3925 GA Scherpenzeel
Tel.: 033-3031471
www.parousie.nl

Vragen over de inhoud of reacties, of wilt u een adreswijziging doorgeven, dan kan dat via redactie@parousie.nl.

Wilt u het Parousie Magazine niet meer ontvangen, stuur dan een mail naar redactie@parousie.nl.

STEUN HET WERK VAN ONZE STICHTING

BANKREKENINGNUMMER:
NL68 RABO 0322 0235 05

Stichting Vrienden van Parousie
Voorzitter: Gijs van der Laan
Penningmeester: Berrie Steenbeek
Secretaris: Bert van de Kleut

INHOUD

Bouwen & bouwsteentjes

MEDITATIE “ALLES NIEUW”

Door **Ds. G.K. Terreehorst**

pag. 5

DE CHRISTELIJKE DIEPGANG IN HET WERK VERBINDT MIJ EXTRA AAN DE STICHTING

Interview met **Ada van Drie**

pag. 6

IN BEELD

Wie maakten dit magazine?

pag. 8

BOUWEN ÉN DROMEN GAAN HAND IN HAND, IN HET NIEUWE PAND VAN KOPIETJE

Interview met **Gerna Driesse**

pag. 16

EVEN KENNISMAKEN MET... DE NIEUWE ‘BOUWSTENEN’ VAN STICHTING PAROUSIE

Met **Berrie Steenbeek** en **Dick Hovestad**

pag. 19

“IK VIND HET MOOI OM IETS TERUG TE KUNNEN DOEN”

Interview met **Anneke Drost**

pag. 20

Parousie is een christelijke organisatie die 24-uurs zorg en begeleiding biedt aan cliënten met een psychiatrische diagnose en een Wmo-indicatie. Daarnaast biedt Werk & Training een programma van activiteiten die cliënten helpen bij het ontwikkelen van vaardigheden in het wonen, werken en in de sociale omgeving.

Bouwen & bouwsteentjes

Dit themanummer voorjaar 2021 biedt een kleurrijk en gevarieerd palet aan ervaringsverhalen. Ook maken we kennis met twee nieuwe 'bouwstenen': het nieuwe RvT-lid de heer D.J. Hovestad, en de heer B. Steenbeek, nieuw lid van de Stichting Vrienden van Parousie.

Bouwen als metafoor; beeldspraak. Een metafoor wordt gebruikt om inzicht te krijgen in wat meer uit het hart komt dan vanuit het hoofd. Het is Beppie, onze interviewer en tekstschrijver van dit magazine, gelukt om de passie voor Parousie, wat in ieders hart leeft vanuit de eigenheid van diverse functies - de zichtbare en onzichtbare 'bouwstenen' -, sprankelend en uitnodigend te verwoorden. Zoals: *Bouwen en dromen. Elke week ernaar uitzien. Uit te gaan van de mogelijkheden van de cliënt. Het is mooi om mensen in hun eigen woning te zien groeien.*

Achter de schermen gebeuren veel werkzaamheden die niet altijd zichtbaar zijn, maar van groot belang zijn voor een financieel gezonde en zelfstandige organisatie. Onmisbaar voor de bedrijfsvoering van Stichting Parousie zijn de collega's van Alfa accountants en adviseurs, en de financiële en cliëntadministratie van AAG.

Voor of achter de schermen, alle deelnemers aan dit themanummer voelen zich positief verbonden met bewoners en medewerkers. Het verbonden zijn wordt versterkt door de christelijke identiteit die diepgang en gebondenheid geeft. In de meditatie verwijst ds. Terreehorst naar Hem, Die de Hoeksteen wordt genoemd, waarop het gehele Gebouw van God rust. Het is nodig om hem persoonlijk te kennen, zoals we ook lezen in Psalm 127, het pelgrimslied van Salomo. Een Psalm waarin we lezen hoe afhankelijk wij zijn van God. Wij kunnen grote bouwplannen hebben, tekeningen en bestekken maken, echter we hebben ervaren hoe het COVID-19 virus de wereld om ons heen verandert en wij onze plannen moeten bijstellen, ook binnen Parousie. Ook onze jubileumherdenking in verband met het 15-jarig bestaan van Parousie op 4 september 2020 moesten we ingrijpend wijzigen vanwege het plotselinge overlijden van ons RvT-lid, de heer D.A. Ravenhorst.

Ik dank allen die een bijdrage hebben geleverd aan dit veelkleurige themanummer Bouwen en Bouwsteentjes, en in het bijzonder vraag ik uw aandacht voor de tekst van Beppie, Pim en Helga in hun bijdrage "Wie maakten dit magazine".

Tanny Gunter, bestuurder

HET VERBONDEN ZIJN
WORDT VERSTERKT
DOOR DE CHRISTELIJKE
IDENTITEIT DIE DIEP-
GANG EN GEBONDEN-
HEID GEEFT.

ALLES NIEUW

'Zie, Ik maak alle dingen nieuw'

OPENB. 21:5

Breken, bouwen, verhuizen en inrichten, er is de afgelopen tijd heel wat gebeurd. Voordat er iets nieuws kan komen, moet het oude vaak eerst afgebroken worden. Dat geeft vaak stof, lawaai, overlast en dat doet soms ook een beetje pijn. Maar het is nodig omdat er alleen zo iets nieuws kan komen. Als je midden in een verbouwing zit, denk je vaak 'waar ben ik aan begonnen', maar als alles af is en weer helemaal mooi, dan kijk je dankbaar terug. Ook in je eigen leven moet er soms gebroken en gebouwd worden. Dat doet pijn. Belangrijker nog is dat de Bijbel leert dat er ook in deze wereld gebroken en gebouwd moet worden. Deze wereld is vol van zonde, pijn en gebrek. Er is veel leed in de wereld, virussen gaan rond en mensen staan elkaar naar het leven. Het is nodig dat alles nieuw wordt. De Bijbel belooft dat de Heere Zelf alle dingen nieuw zal maken. Ooit komt er een moment dat deze oude wereld met alle pijn en gebrek afgebroken zal worden. De Heere Zelf maakt dan alle dingen nieuw. Er komt een wereld zonder pijn en verdriet, zonder oorlogen en epidemieën, waar alles goed is. Daar mogen we met verlangen naar uitkijken. Zeker als jezelf midden in de puinhopen zit, kun je daarnaar verlangen. Om die wereld nieuw te maken moet wel eerst het oude afgebroken worden. Al het kwaad en de zonde moet eruit. Jezus is naar de aarde gekomen om te lijden en te sterven voor de zonden. Hij heeft het kwade overwonnen. Hij wordt de Hoeksteen genoemd waarop het hele gebouw van God rust. Hij werd Zelf aan het kruis 'afgebroken', zodat degenen die in Hem geloven weer nieuw gemaakt kunnen worden. Hij wil ook jouw hart diep van binnen nieuw maken. Eens zal Jezus terugkomen naar de aarde. Hij zal degenen die in Hem geloven meenemen naar de nieuwe aarde. Daar zal alles goed zijn. Daar zal alles nieuw zijn. Voor altijd.

Ds. G.K. Terreehorst

DS. G.K. TERREEHORST

“De christelijke diepgang in het werk verbindt mij extra aan de stichting”

Ada van Drie verzorgt de salarisadministratie voor Stichting Parousie

Tekst Beppe van de Beek-Pellegrom | Beeld Pim van de Beek

Eerst deed ze alles met de hand, op papier en met behulp van de rekenmachine. Na 37 jaar in de salarisadministratie ziet het werk van Ada van Drie, van Alfa Accountants en Adviseurs er heel anders uit. Sinds enkele jaren is Stichting Parousie één van ‘haar’ relaties. En daar is ze “heel blij mee”, vertelt ze. “Ik geniet van mijn werk als salarisadministrateur, maar daarnaast heb ik een hart voor de zorg. Dat dat nu zo samenkomt, vind ik echt prachtig. ‘t Had niet mooier gekund!”

Een beetje spannend vindt Ada van Drie het wel. “Al 37 jaar werkzaam bij Alfa en ik ben nog nooit geïnterviewd, hoor,” lacht ze, direct bij aanvang. Maar een eer is het ook, vindt ze. Want als salarisadministrateur verzet Ada maandelijks een hoop werk voor Stichting Parousie, één van haar ‘relaties’. “Ik werk voor verschillende klanten in diverse branches en dat doe ik voor allemaal met veel plezier. Echt! Ik ga dagelijks, zelfs na 37 jaar, graag naar kantoor. Maar Parousie heeft inderdaad toch een speciaal plekje,” vertelt ze. “Het is een geweldige klant om voor te werken.” Ze lacht even: “In 2018 ben ik de salarisadministratie voor ze gaan doen en dat kwam door een collega die vertrok en tegen mij zei: ‘Parousie, dat is nu écht een relatie voor jou, het werk dat

zij doen ligt jou ook, er is vast een klik.” Ada denkt even na. “En zo gezegd, zo gedaan. Samen met mijn collega Tuba, die salarisadviseur is, ben ik toen op locatie gaan kijken.” Ze houdt even stil. “Ja, ik weet nóg hoe dat was. Ik reed het terrein op en dacht: ‘Wat is dit mooi!’ En toen ik daarna sprak met Klaasje, Tanny en Margreet, was het kringetje rond. Ik zei tegen Tuba: ‘Dit wordt mijn relatie, hier ga ik me voor inzetten. Het is zo’n mooie groep mensen bij elkaar en het werk dat ze doen: ja, daar heb ik gewoon iets mee! Ik vind het prachtig om dan, met mijn werk, toch een bouwsteentje te zijn in de zorg die zij leveren aan hun bewoners.”

Complex

Regelmatig heeft Ada dan ook contact met Margreet en Klaasje van Parousie. “Ik zorg ervoor dat alles rondom de lonen klopt en – in ons pakket – klaarstaat om overgemaakt te worden aan de medewerkers. Daarbij heb ik ook een signalerende functie. Ik kijk elke maand of er geen bijzonderheden zijn en of alles correct en tijdig gebeurt. Als er dingen spelen rondom ziektes, de cao of andere loonkosten, probeer ik daarin proactief mee te denken en te helpen. Ik moet zeggen dat ik in eerste instantie best benieuwd was, want de loonadministratie binnen Parousie is complex. Gelukkig kan ik bij moeilijker zaken altijd de hulp inschakelen van één van onze salarisadviseurs, zoals Astrid bijvoorbeeld. Als er bijvoorbeeld

vragen zijn over het opstellen van arbeidscontracten en dergelijke, dan regelt zij dat voor de stichting.”

Bijbel als kompas

Ook de christelijke inslag binnen Parousie verbindt Ada aan de stichting. “Ik vind het echt bijzonder waardevol dat de stichting Gods Woord als kompas heeft in het dagelijkse leven en de zorg die geboden wordt. Dat zie en merk ik in alles wat ze doen, ook in het contact richting ons. Zelf ben ik ook christen en probeer ik op diezelfde manier de christelijke normen en waarden tot uiting te brengen. In die zin zie ik mijn werk bij Alfa ook als een roeping.” Ze glimlacht even. “Dat klinkt misschien wat gek, maar zo ervaar ik het echt. Ik heb als christen, zeker ook in mijn functie, mijn werk heel nauwgezet, betrouwbaar en integer te doen. En dat houdt bijvoorbeeld ook in dat ik eerlijk ben richting mijn relaties als ik iets niet weet of fout heb gedaan. En dat vind ik altijd erg vervelend, want fouten maken wil niemand, en zeker niet als het om lonen gaat. Maar dan moet je toch eerlijk zijn en soms erkennen dat je ook maar een gebrekkig mens bent. En juist bij Parousie merk je diezelfde open houding. We zoeken allemaal het beste voor de ander, ieder met zijn eigen gaven en talenten. Maar onze hulp, bij wat we dagelijks ook voor werk doen, hebben we allemaal nodig van Boven.”

“We zorgen voor een stabiele basis voor de medewerkers van Stichting Parousie”

Astrid Schröduer werkt als salarisadviseur voor Stichting Parousie

Tekst Beppe van de Beek-Pellegrom | Beeld Pim van de Beek

Astrid Schröduer werkt als salarisadviseur bij Alfa Accountants en Adviseurs en is door haar opleidingen en in haar functie breed inzetbaar binnen de organisaties van haar klanten. Zo ook binnen Stichting Parousie. Wanneer er contracten opgesteld moeten worden of er complexe vraagstukken zijn op het gebied van salarissen en personeel, komt Astrid namelijk in beeld. “Met ons werk zorgen we indirect voor een stabiele basis. Zodat de medewerkers van Parousie zich kunnen richten op het hart van de zorg: hun medemens helpen en begeleiden.”

Sinds september 2019 werkt Astrid Schröduer als salarisadviseur bij Alfa Accountants en Adviseurs. Een functie die perfect past en genoeg afwisseling biedt, vertelt ze. Ze volgde diverse opleidingen, zowel in het vakgebied van personeel & arbeid als ook in het vakgebied salarisadministratie, waardoor ze breed inzetbaar is voor haar klanten. Eén daarvan is Stichting Parousie, samen met Ada van Drie (zie ander artikel), draagt ze dan ook zorg voor de salaris- en personeelsadministratie van de stichting. En daar komt veel bij kijken. Astrid: “Binnen ons vakgebied verandert er vaak veel en daarom wil je altijd up-to-date zijn als het gaat om fiscale wijzigingen, cao's en bijvoorbeeld onkostenvergoedingen en de werkkostenregeling. Voor Stichting Parousie maak ik onder andere de contracten, als er nieuwe mensen in dienst komen of wanneer er iets wijzigt in het dienstverband. En wanneer er wettelijk zaken wijzigen, zoals dat vorig jaar het geval was met de ‘Wet arbeidsmarkt in balans’, zorg ik ervoor dat dat, samen met Ada, opgepakt wordt en er zo positief mogelijk dingen geregeld kunnen worden voor de stichting.”

Stabiele basis

Met het werk dat Astrid en haar collega's verzetten voor de stichting, hoopt ze indirect een bijdrage te kunnen leveren. “Ik denk dat we, vanuit Alfa, zorgen voor een stabiele basis voor de medewerkers van Stichting Parousie. Je wilt als werkgever namelijk dat zaken rondom salaris en contracten goed geregeld zijn, zodat de werknemers – begeleiders bijvoorbeeld – zich geen zorgen hoeven te maken over zaken waar ze niet mee bezig willen zijn. Want andersom geldt ook: als er dingen fout gaan, zeker bij lonen en contracten, zorgt dat voor onrust binnen een team. En dat is wat je te allen tijde wilt voorkomen, want dat heeft weerslag op hoe mensen aan het werk zijn én hoe ze naar jou als werkgever kijken. Zeker in een organisatie als Parousie, is het belangrijk dat mensen daar met goed gevoel werken. Je werkt tenslotte met mensen.” Astrid licht verder toe: “Je ziet vaak dat mensen die in de zorg werken echt een passie hebben voor hun werk; dat ze werken vanuit een groot gevoel voor hun medemens. En als zij zich dan druk moeten maken om bijvoorbeeld een salaris dat niet klopt of een contract dat niet juist is opgesteld, is dat jammer. Dat wil je niet. Dus ik denk dat wij op die manier zorgen voor een stabiele basis en de mensen van Parousie ondersteunen. Zodat zij hun werk zo goed mogelijk kunnen blijven doen!”

**“IK VIND HET ECHT
BIJZONDER WAARDEVOL
DAT DE STICHTING GODS
WOORD ALS KOMPAS
HEEFT.”**

Wie maakten dit magazine?

Beppie van de Beek

Pim van de Beek

Helga Peters

Beppie, wat is voor jou je persoonlijke uitdaging/bouwsteen wanneer je het verzoek krijgt van de redactie om tekstschrijver te zijn?

"Ik vind het een uitdaging om in ieder interview iets te laten doorklinken van het karakter van de persoon die ik spreek. Antwoord geven op een vraag is namelijk één, maar de manier waarop dat gedaan wordt is twee – en wat mij betreft: veel belangrijker ;-). De één is bijvoorbeeld super-enthousiast, tijdens het gesprek, de ander heeft het heel keurig en gedetailleerd voorbereid. Een derde neemt de telefoon op met een grap en sluit af met een grol. Nu door corona persoonlijk interviewen lastig of niet mogelijk is, probeer ik extra scherp te zijn op deze 'elementen' en ze te verwerken in de tekst. Om zo de interviews toch persoonlijk te laten worden. En eerlijk is eerlijk, als ik dan een e-mail terugkrijg dat het een fijn gesprek was of iemand reageert met 'ik hoor het mezelf zeggen', ben ik blij. Dan heb ik blijkbaar op papier een fractie weten te vangen van zijn of haar persoonlijkheid. En da's prachtig werk!"

Pim, wat is voor jou je persoonlijke uitdaging/bouwsteen wanneer je het verzoek krijgt van de redactie om foto's te maken bij de tekst van je echtgenote?

"Mijn uitdaging is vooral om mensen zo veel mogelijk zichzelf te laten zijn op de foto. Dat klinkt als een logisch verhaal, maar toch is het lang niet vanzelfsprekend. Want er zijn er genoeg die bij een camera hetzelfde gevoel krijgen als bij de tandarts... Het belangrijkste – en moeilijkste – is om verbinding te houden met degene aan de andere kant van de camera. Als fotograaf ben je veel te snel bezig met al je technische foefjes en je camera. En dan vergeet je dat die ander het middelpunt moet zijn. Ik pak het vaak zo aan dat ik aan de hand van de tekst al wat informatie tot me neem over degene die op de foto komt. Dan probeer ik ook direct een vertaling te maken naar een setting of omgeving die bij hem of haar past. Voordeel is dat men zich dan al een stukje vertrouwd voelt. Vervolgens klets ik even met iemand over koetjes en kalfjes en vraag ik wat hij of zij zelf fijn vindt voor de foto. Als iemand in een vreemde houding wil poseren, is dat prima maar zelf vermijd ik liefst iedere aanwijzing om te poseren. Een enkele tip over de houding misschien nog en dan klikken maar. Ik maak bewust vrijwel nooit gebruik van een flitser, daar worden heel wat mensen onrustig van. Als men na een paar minuten poseren zegt 'Was dit het al?' en ik heb een mooi beeld op m'n scherm, dan is mijn missie geslaagd. Vaak laat ik het resultaat direct even zien, bij wijze van bedankje."

Helga, wat is voor jou je persoonlijke uitdaging/bouwsteen wanneer je het verzoek krijgt van de redactie om het magazine vorm te geven?

"Wat ik zelf altijd erg belangrijk vind, is dat het magazine helemaal past bij de organisatie en dat de artikelen ook hun eigen verhaal vertellen. Ik zie het bij elk artikel als een uitdaging om het zo op te maken dat het binnen de (huis)stijl past, maar dat het verhaal ook wordt versterkt door de vormgeving. Dit doe ik vooral door aandachtig te kijken naar het gebruik van foto's, kleur, quotes et cetera. Om zo te bepalen wat meer aandacht moeten krijgen om het verhaal duidelijker te vertellen. Het is misschien niet alleen een uitdaging, maar juist ook het spel van vormgeven waar ik zo ontzettend van houd."

"Het is prachtig om te zien dat Parousie zo gezond en onafhankelijk is"

Nicoline Holewijn van AAG verzorgt de financiële administratie van Parousie

Tekst Beppie van de Beek-Pellegrom | Beeld Pim van de Beek

Achter de schermen gebeurt er veel. Werkzaamheden die niet altijd zichtbaar zijn, maar waarvan het belang des te groter is voor Parousie. Eén van de werkzaamheden is het verzorgen van de financiële administratie. Samen met een collega verzorgt Nicoline Holewijn, van AAG, die. Regelmatig komt ze op locatie en daar wordt ze altijd "blij van", glimlacht ze. Een kijkje achter de schermen!

Zo'n vier keer per jaar komt Nicoline Holewijn even 'langs' bij Parousie, aan de Vlieterweg, op vaste momenten in het 'boekhoudkundige jaar'. Maar meestal is het vaker, erkent ze. "Het is fijn om de lijntjes kort te houden en als ik bij Parousie ben, merk ik altijd dat er een goede sfeer heerst. Het is fijn om er te zijn en in de toekomst zou ik graag – als het zo uitkomt – ook een dagdeel mijn werk op hun kantoor willen doen." Samen met haar collega Michael Kooiman is Nicoline verantwoordelijk voor de financiële administratie van Parousie. Hoe komt dat zo en wat doet AAG precies? "Ik ben natuurlijk bevooroordeeld," lacht Nicoline, "maar het fijne van AAG is dat we écht alles uit handen kunnen nemen voor onze klanten in zorgland. Parousie is één van 'mijn klanten' en ik zorg ervoor dat alles wat met 'geld te maken heeft', goed geregeld is en nauwkeurig gedocumenteerd wordt. Ik maak bijvoorbeeld de rapportages voor Margreet en Tanny en samen maken we de jaarbegroting die in het vierde kwartaal van het voorafgaande jaar aan de Raad van Toezicht voorgelegd wordt. Verder verzorg ik iedere maand een financiële rapportage waarbij de kwartaalcijfers uitgebreider zijn en ook aan de RvT worden verstrekt. Ik kijk dan: zijn er bijzonderheden, signaleren we dingen, zijn er aandachtspunten voor de komende tijd? Dat gaat allemaal in een superfijne sfeer, we zijn echt heel goed op elkaar ingespeeld en voor Parousie is het fijn dat wij – als externe partij – hen ook kunnen helpen vanuit onze kennis en kunde." AAG verzorgt ook de cliëntenadministratie, waarvoor Ellis Vlessert (zie artikel op andere pagina) verantwoordelijk is. Nicoline glimlacht: "Maar da's echt een andere

tak van sport hoor. Hoewel we wel wat raakvlakken hebben, is Ellis helemaal thuis in alles rondom de gegevens van cliënten, ik ben echt van de cijfers."

Continuïteit

Het voordeel van het extern inhuren van een partij voor de financiële administratie is ook dat de continuïteit altijd gewaarborgd is, vertelt Nicoline. "Als je zelf iemand in dienst hebt – wat vaak moeilijk is voor kleinere organisaties, zoals Parousie – moet je zelf vervanging regelen bij ziekte of verlof. Nu is Parousie echter altijd ervan verzekerd dat de rapportages doorgaan, wat er ook gebeurt. Want als ik het niet kan doen, door omstandigheden, is er altijd wel een collega die inspringt." Voor veel kleinere zorginstellingen verzorgt AAG dan ook vaak het werk. "Alleen de salarisadministratie van Parousie doen we niet, dat heeft Alfa Accountants onder zich."

Gezond

Nicoline vindt het werk voor de stichting mooi om te doen. "Het is altijd fijn om bij klanten binnen te kijken en als je elkaar al wat langer van dienst bent, ontstaat er echt een band. Bij Parousie kom ik geregeld over de vloer. Met Tanny en Margreet kan ik goed overweg, het contact verloopt gewoon heel

soepel en fijn en het is er altijd gezellig! En als ik er ben, vind ik het natuurlijk ook leuk om te zien waar ze het echt voor doen.

Als je dan meemaakt hoe begeleiders zich inzetten om het beste voor de bewoners te zoeken, vind ik dat echt mooi." Ze denkt even. "Ik vind Parousie ook een heel bijzondere organisatie. Hoe klein ze ook zijn, ze doen het goed! Parousie is een gezonde

instelling en er worden heel weloverwogen beslissingen gemaakt. Ze zijn eigenlijk heel zelfstandig en onafhankelijk. Je merkt aan alles dat de organisatie 'in control' is. Dat vind ik, vanuit mijn vakgebied, echt prachtig om te zien! En het is natuurlijk fantastisch dat ze, voor een specifieke doelgroep, vanuit hun identiteit zorg kunnen verlenen. Hoe mooi is het dat dát bestaat? Ik hoop dan ook dat ze in de toekomst zich kunnen blijven richten op de zorg die ze nu verlenen. En daar hopen wij, door de financiële administratie van ze over te nemen, een steentje aan bij te dragen. En wat de toekomst brengt, met alle veranderingen in zorgland, dat weet natuurlijk niemand. Maar als je mij vraagt of Parousie het 'goed doet'? Volmondig ja. Absoluut!"

**"HOE KLEIN ZE
OOK ZIJN,
ZE DOEN HET GOED!"**

“Het is zo mooi om mensen in hun eigen woning te zien groeien!”

Anita Heij werkt als wooncoach en begeleidt cliënten thuis

Tekst Beppie van de Beek-Pellegrom | Beeld Eigen collectie

Ze werkt al jaren als begeleider bij Stichting Parousie, maar zet zich sinds kort ook in voor wooncoaching. En wie daar over begint, merkt al snel enthousiasme bij Anita Heij. Gedreven vertelt ze erover, hoe de overstap van woonvorm naar zelfstandig leven verkleind kan worden. Of waardoor een opname wellicht voorkomen kan worden. Anita: “Ik ben echt enorm gemotiveerd om dit nog verder uit te bouwen, het is zo mooi om cliënten vanuit hun eigen woonplek te zien groeien!”

Sinds 2010 werkt Anita Heij als parttime woonbegeleider bij Stichting Parousie. “Ik heb een klein contract, van dertien uur per week. Dat betekende dat ik vaak twee dagen aanwezig was op de groep. Maar sinds ik wooncoaching geef, is die verdeling anders geworden. Met wooncoaching ben ik nu zo'n dag in de week druk.” Wooncoaching. Het woord valt terloops, maar wat is dat eigenlijk? Door de telefoon is niet te zien dat Anita opveert, maar het enthousiasme klinkt wel direct door in haar stem. “Wooncoaching houdt in dat je cliënten – die uitgestroomd zijn bij Parousie of (nog) thuis wonen en daar hulp bij nodig hebben – begeleidt in het (weer) zelfstandig wonen,” licht ze toe. “Het is eigenlijk een losse ‘dienst’ die we vorig jaar hebben opgestart. Samen met een collega bieden we cliënten begeleiding bij het weer of verder indelen van hun leven thuis. We merkten dat bewoners soms vastliepen, als ze na een opname weer terugkwamen in hun eigen huis. Met wooncoaching laat je ze niet gelijk los, maar help je, juist in die fase, bij het verder opbouwen van het zelfstandig wonen en leven.” Anita denkt even na. “Het is overigens niet alleen voor oud-clie-

ten van Parousie hoor, al is dat in deze fase nog wel het geval. Ik hoop juist ook dat we in de toekomst mensen kunnen helpen die ons al inschakelen voordat ze helemaal vastlopen en tijdelijk bij Parousie of een andere instelling gaan wonen.” Op dit moment bezoekt Anita één dag in de week drie cliënten en dat vindt ze fijn om te doen. “Het is echt zo mooi om cliënten in hun eigen omgeving te zien groeien. Dat is ook het doel van wooncoaching, je hoopt en wilt dat je op den duur elkaar los kunt laten. Natuurlijk bereid je cliënten bij het uitstromen uit een woongroep goed voor, maar het daadwerkelijk weer ‘op jezelf wonen’, kan toch nog een grote overstap zijn.”

Studie

Het werk dat Anita er nu bij doet, na tien jaar alleen als begeleider gewerkt te hebben, daagt haar weer uit om nieuwe dingen te leren. Daarom besloot ze, na een heel aantal jaren, weer de schoolbanken in te gaan. “Ik merkte dat ik voor mezelf de coaching meer vanuit de theorie wilde onderbouwen. En daarnaast heb je als wooncoach ook meer contact met de gemeente. Er wordt bijvoorbeeld van ons gevraagd of we alle doelen goed op papier zetten: waarom besluiten we deze cliënten te begeleiden? Wat hebben ze nodig en waar werken we naartoe? Er komt ook veel meer wet- en

regelgeving bij kijken. Daar wilde ik graag meer over leren.” Anita volgt op dit moment dan ook de verkorte HBO-opleiding Social Work aan de Christelijke Hogeschool Ede. “Het was wel weer even wennen, hoor,” lacht ze “om weer echt uit boeken te leren. Maar ik ben zó blij dat ik de stap gezet heb. Alles wat ik nu leer, kan ik ook direct toepassen in mijn werk. Zowel als wooncoach als ook als begeleider.”

“IK BEN ECHT ENORM GEMOTIVEERD OM DIT NOG VERDER UIT TE BOUWEN, HET IS ZO MOOI OM CLIËNTEN VANUIT HUN EIGEN WOONPLEK TE ZIEN GROEIEN!”

Goede band

Anita doet haar werk met liefde en plezier – en ook het team en de fijne sfeer maken haar werk mooi. “Ik vind het heerlijk dat we als klein team binnen een kleinschalige woonvorm werken. Iedereen weet elkaars naam – en vaak nog meer dan dat. We zijn als medewerkers en cliënten heel erg op elkaar betrokken, je weet wat je aan elkaar hebt en dat komt ook tot uiting in je omgang met je bewoners. Met hen bouw je ook een band op, ook al werk je er samen naartoe dat je elkaar ‘uitzwaait’.” En als dat moment daar is, is het fijn dat Anita als wooncoach betrokken blijft. “Ja, dat is echt een supermooie mogelijkheid. Ik begeleid nu mensen, vanuit hun eigen, zelfstandige woning, die ik ook een tijd begeleid heb op de groep. Je hebt dus samen veel meegemaakt en kent elkaar goed, dat komt de coaching zeker ten goede.” Anita denkt even na. “Het is overigens niet zo dat we de deur platlopen, hoor. Ik ga nu bij iedere cliënt één keer per week langs. Maar dat is afhankelijk van hoeveel zorg en ondersteuning ze nodig hebben. Tijdens het bezoek bespreken we hoe het gaat, hoe er aan de doelen gewerkt wordt en wat ik nog kan stimuleren om zelf te doen. Dat is ook het doel, hè. Je probeert hen zo veel mogelijk aan te zetten om zelfstandig dingen op te pakken. Het is ook mijn taak om het netwerk hierbij te betrekken. Dat is ook het mooie van mijn werk als wooncoach, je werkt met veel meer mensen samen. Niet alleen jij en de cliënt, ook de omgeving, de gemeente en bijvoorbeeld de buurt komen vaker in beeld.”

Gods Woord

Voor het toekomstige hoopt Anita dat ze wooncoaching verder uit kan breiden. Glimlachend: “Daar ga ik me zeker voor inzetten! Zodat we, niet alleen binnen Parousie, maar ook bij mensen thuis, onze zorg kunnen blijven bieden. Zoals ze dat ook van ons gewend zijn: persoonlijk, maar ook met zicht op Gods Woord. Want dat is wel echt het belangrijkste in het werk dat ik mag doen: je mag een diepere laag aanboren en, zowel in je rol als begeleider als in je rol als coach, de mensen wijzen op de echte Helper in nood. Om zo, samen met hen, alles voor de Heere neer te leggen. Ja, dat is voor mij wel echt het állerbelangrijkste van mijn werk bij Parousie.”

JE PROBEERT HEN ZO VEEL MOGELIJK AAN TE ZETTEN OM ZELFSTANDIG DINGEN OP TE PAKKEN.

WIJ HEBBEN MET TROTS
DIT MAGAZINE...

OMDAT WE ZO TROTS ZIJN OP WAT WE DOEN
DELEN WE HET GRAAG EEN BEETJE UIT.

...OPGEMAAKT, GEPRINT,
INGEPAKT EN VERZONDEN.

U kunt bij ons terecht voor het printen van bijvoorbeeld
familiedrukwerk, kerkbladen, zakelijkdrukwerk als
folders, flyers & visitekaartjes.

**Ontwerpen, printen, vouwen en verzenden;
alles nemen we voor u uit handen.**

HELAAS IEMAND IS JE VOORGEWEEST

SPECIAAL EEN KAARTJE VOOR U, OM IN DEZE TIJD WAT LIEFDE UIT TE DELEN.

*Kopietje biedt een veilige werkplek aan, voor mensen met een psychiatrische
kwetsbaarheid, om onder begeleiding hun draai in het werklevens te (her)vinden.*

Oosteinde 114, 3925 LG Scherpenzeel 033 - 303 7339 • kopietje@parousie.nl • www.kopietje.net

Openingstijden

Elke werkdag van 9.00 tot 12.00 uur
en van 13.00 uur tot 16.00 uur.

UW DRUKWERK MET ZORG GEMAAKT

"Parousie heeft door dat alléén goede zorg verlenen niet voldoende is"

Ellis Vlessert verzorgt de cliëntenadministratie voor Stichting Parousie

Tekst Bepie van de Beek-Pellegrom | Beeld Eigen collectie

Ellis Vlessert van AGG verzorgt al enkele jaren de cliëntenadministratie van Stichting Parousie.

Dat doet ze met plezier en rustig vertelt ze over wat haar baan inhoudt. Want hoe belangrijk is een goede cliëntenadministratie en wat komt er allemaal bij kijken? Ellis: "In Nederland is de zorg goed, maar moet hij ook aan veel eisen voldoen. Daarom moet je al je zorg, documenten en doelen goed vastleggen, ook voor de uitbetaling ervan. Daar let ik onder andere op."

Kort maar krachtig legt Ellis Vlessert van AAG uit wat het verzorgen van een cliëntenadministratie inhoudt. "Ik noem het altijd maar, de administratieve kant van de zorg. Het gaat eigenlijk voor een groot gedeelte over het registreren van de zorg die geleverd is aan de cliënten van, in dit geval, Stichting Parousie. Maar ook dat die zorg uitbetaald wordt, vanuit de gemeente of bijvoorbeeld het zorgkantoor, aan de stichting." Stichting Parousie zet hiervoor de diensten van AAG, als tussenpersoon, in. "Voor kleine organisaties is het vaak niet mogelijk om hier permanent iemand voor in dienst te hebben, en zeker voor Parousie zou dat niet nodig zijn. Het is een kleinere zorginstelling, waar voornamelijk veel mensen wonen, waardoor de doorlooptijd – of uitstroom – niet per week erg verandert." Daarom richt Ellis zich, in eerste

instantie, op het in orde maken van alle behoeften voor dat (of net nadat) een cliënt bij Parousie is gekomen. Ze legt uit: "Om zorg te kunnen ontvangen, heb je een beschikking nodig. Die wordt afgegeven door bijvoorbeeld de gemeente of een zorgkantoor. Ik noem dit weleens het 'toegangsticket'. Met die beschikking kun je dus naar een zorginstelling gaan en vragen of ze de zorg voor je willen oppakken. Stel dat er dus bij Parousie een nieuwe bewoner komt, ga ik erachteraan of check ik of die beschikking er al is. Zodat Parousie ook uitbetaald krijgt voor de zorg die ze leveren aan die cliënt." Ze houdt even stil. "En ja, daar komt inderdaad wat papierwerk bij kijken. Maar bij Parousie is dat goed geregeld hoor. Ik heb vaak contact met Klaasje Lodewijk en inmiddels zijn we zo op elkaar ingespeeld dat ze zelf al dingen opvragen en regelen, voor ik er zelf om vraag," lacht ze.

Documenteren

Wat voor papierwerk bijvoorbeeld? Ellis licht toe: "Nou, die beschikking is in veel gevallen een jaar geldig. Dus ik check regelmatig of er nog nieuwe aanvraagd moeten worden voor de cliënten die op dat moment zorg krijgen van Parousie. Maar ik let er bijvoorbeeld ook op dat alle

cliëntendossiers nog kloppen. De inhoudelijke terugkoppeling, zoals doelen en behandelplannen, die de zorgmedewerkers verzorgen, doe ik niet. Daar heb ik ook geen inzage in. Wel houd ik er zicht op dat de administratieve dossiers goed gevuld zijn en kloppen. De betalende partij wil natuurlijk wel zien wat er met het geld gedaan wordt. Welke zorg heeft de cliënt gekregen? En is het beoogde resultaat in zicht of is het nodig

om nieuwe doelen te stellen?" Ze licht toe: "In Nederland is de zorg erg goed geregeld en de kwaliteit hoog, maar om zorg te verlenen, moet je wel aan allerlei eisen voldoen. Dat is ook wel logisch, want er gaat veel publiek geld naartoe. Je moet als zorginstelling dus goed alles documenteren. Je laat daarmee zien dat je goede zorg levert en gegevens goed vastlegt en dus ook professioneel handelt. Dat is belangrijk en daar gaat toch een hoop tijd in zitten. En in dat deel controleer en regel ik dus de zaken voor Parousie. Zo hoop ik, namens AAG, een steentje bij te dragen aan het leveren van goede zorg."

Flexibel en warm

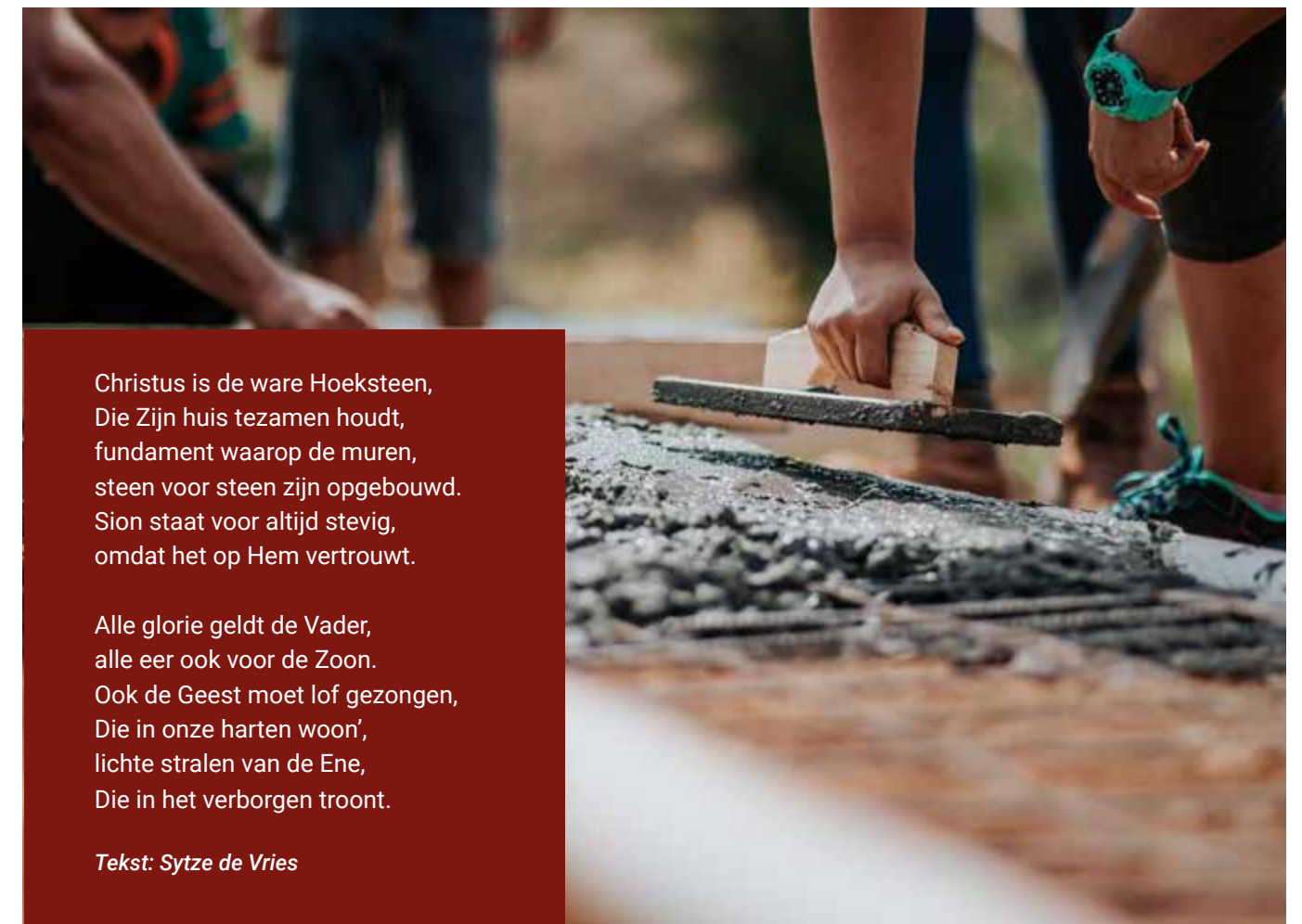
Ellis typeert Parousie als "een warme stichting". "Ja, zo zou ik het wel willen noemen. Parousie is een kleine zorginstelling met een heel eigen identiteit. En de mensen die er werken zijn gewoon aardig." Lachend: "Ja, echt. Er werken overal aardige mensen, uiteraard! Maar bij Parousie hangt gewoon een goede sfeer, dat merk je als bezoeker. De mensen daar hebben een hart voor de zorg, dat vind ik mooi om te merken." Als het gaat om het werk dat Ellis doet voor Parousie, vindt ze de samenwerking ook effectief en prettig. "Ik kom niet bijzonder vaak op locatie,

maar we weten elkaar over en weer altijd te vinden. Dat is fijn. Ik werk ook voor grotere zorginstellingen, dan is dát alleen al een zoektocht: de juiste persoon vinden. Daarnaast vind ik het ook heel mooi om te zien dat de stichting heel flexibel is en openstaat voor vragen of suggesties om de administratieve kant zo efficiënt mogelijk in te richten. Ik bedoel daarmee: Parousie heeft goed door dat alleen goede zorg verlenen niet voldoende is. Je hebt weleens instellingen die alleen goede

zorg willen verlenen, de 'rompslomp' eromheen vinden ze een bijzaak. In mijn werk ervaar ik dat Parousie heel goed weet wat er achter de schermen nodig is om goede zorg te kunnen leveren. Het is fijn dat de stichting daar het belang van inziet." Voor de komende tijd hoopt Ellis dat Parousie blijft doen wat ze doet. "En ik hoop dat

ze binnen de gemeente en omgeving zichzelf nog meer op de kaart kunnen zetten als een goede zorgorganisatie."

"BIJ PAROUSIE HANGT GEWOON EEN GOEDE SFEER, DAT MERK JE ALS BEZOEKER."

Christus is de ware Hoeksteen,
Die Zijn huis tezamen houdt,
fundament waarop de muren,
steen voor steen zijn opgebouwd.
Sion staat voor altijd stevig,
omdat het op Hem vertrouwt.

Alle glorie geldt de Vader,
alle eer ook voor de Zoon.
Ook de Geest moet lof gezongen,
Die in onze harten woon',
lichte stralen van de Ene,
Die in het verborgen troont.

Tekst: Sytze de Vries

BOUWEN ÉN DROMEN GAAN HAND IN HAND, IN HET NIEUWE PAND VAN KOPIETJE

Print- en drukservice Kopietje op een nieuwe locatie!

Begeleider Gerna Driesse: "Er lopen nu meer mensen uit het dorp even binnen"

Tekst Beppie van de Beek-Pellegrom | Beeld Pim van de Beek

Het begon klein, maar groeide uit haar jasje en daarom betrok Kopietje van Stichting Parousie vorig jaar een nieuw pand. Zichtbaarder in Scherpenzeel en toch op loopafstand van de vertrouwde Vlieterweg. Het was even klussen, bouwen en breken, maar het resultaat mag er zijn. En niet alleen is de werkruimte gegroeid – er is in het nieuwe pand ook weer genoeg plek voor 'groter-dromen', vertelt begeleider Gerna Driesse: "Ja, het zou wel mooi zijn als we hierdoor ook weer nieuw of ander werk kunnen vinden, zodat nog meer medewerkers hun werkplek bij ons kunnen vinden."

In oktober 2020 werden alle spullen ingepakt, werd er verhuisd én gesetteld. Het drukke Kopietje op de Vlieterweg werd verleden tijd. Oosteinde 114, daar huist het team van Kopietje nu. En dat is niet zonder reden. Bloemrijk en enthousiast schetst begeleider Gerna Driesse wat eraan voorafging. Een gezellige drukte, een tijd vol creativiteit en ideeën, maar ook een tijd van plannen en coördineren – en het zoeken naar een goede indeling. Inmiddels is de verhuizing achter de rug en blikt ze terug. Waarom de verhuizing nodig was, wat de voordelen zijn én wat er nu gebeurt met de huidige ruimte. "Het was eigenlijk een samenloop," schetst ze, "we merkten als Kopietje dat we het steeds drukker kregen en eigenlijk – zeker in coronatijd – aanliepen tegen de beperkingen in ruimte. Voor een grotere en geavanceerdere printer, die we nu gelijk hebben aangeschaft, was simpelweg geen plek en ook alle medewerkers een plaats geven werd moeilijk."

Daar komt bij dat veel bewoners aangaven dat ze wel een gezamenlijke woonkamer zouden willen, één voor alle woongroepen bij elkaar. De centrale plaats die daar perfect voor is, is natuurlijk de ruimte midden op het terrein, waar wij in huisden." De zoektocht naar een nieuw pand werd gestart en al snel gevonden op Oosteinde 114.

Een prachtige plek die kansen biedt, al moest er wel eerst het een en ander aan verbouwd worden, merkt Gerna fijntjes op. Lachend: "Samen met de medewerkers van Kopietje en mijn collega's Anneloes, Henry en anderen hebben we nagedacht over de indeling. Zo hebben we bijvoorbeeld een transparante afscheiding gemaakt tussen de plek waar de machines staan en de overige werkruimte. Anneloes dacht mee met een mooi kleurenpalet en Henry kon bijna alles maken wat we opperden," lacht ze, "ja écht, het is echt supermooi geworden!" Donkere kozijnen, ruime werkplekken en zelfs nog voldoende werkruimte over om eventuele andere klussen op te pakken. "Ja, dat zou wel heel mooi zijn," knikt Gerna, "als we nu ook andere klanten en soorten opdrachten zouden kunnen oppakken. Of huidige projecten kunnen uitbreiden. Er is nu gewoon veel meer lucht, ook voor onze medewerkers, om rustig te groeien."

Rust en zichtbaarheid

Want rust is ook wel één van de dingen die de nieuwe locatie ademt, vertelt ze. "Enerzijds is het jammer dat je niet meer de aanloop hebt van andere bewoners van Parousie, anderzijds biedt het ook rust en concentratie. Je merkt dat bepaalde medewerkers juist ook die rust waarderen: echt even op een andere locatie je werk doen." En hoewel het dicht bij de Vlieterweg is, is het toch een compleet ander gevoel, benadrukt Gerna. "We zitten nu meer in de winkelstraat en het valt op dat het bij mensen nieuwsgierigheid wekt. Zo leuk! Er komen nu bijvoorbeeld meer voorbijgangers en andere winkeliers even binnen kijken, die eerder nooit van ons hadden gehoord of simpelweg niet wisten wat we deden. We hopen daarmee ook weer nieuwe klanten te kunnen werven – en het vergroot natuurlijk onze herkenbaarheid." Dan, glimlachend: "Doordat de werkplek ook vlak bij het centrum huist, ben je toch ook meer betrokken bij de buurt. Mensen komen gemakkelijker in- en uitlopen en je bent beter zichtbaar in de omgeving."

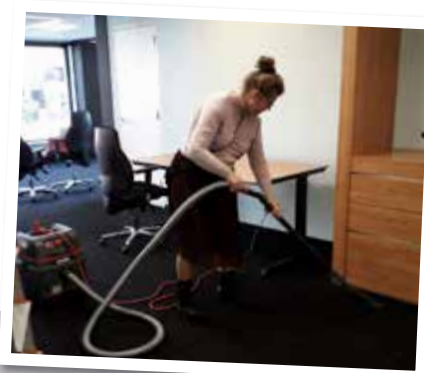
Gezelligheid en waardering

Voor de toekomst hoopt Gerna dat de kwaliteit gewaarborgd blijft, eigenlijk zelfs nóg beter wordt. (Ver)bouwen en dromen gaan bij Kopietje hand en hand, blijkt wel. "Ik vind dat we als druk- en printservice echt goed en mooi werk afleveren en ik denk dat we dat in de komende jaren nog meer kunnen gaan promoten. We hebben niet alleen de ruimte, we hebben ook de mensen ervoor. En hoe mooi is het om mensen op te leiden, in onze werk- en trainingsplek, om zelfstandig producten af te kunnen leveren aan onze klanten? We proberen onze medewerkers daar ook steeds meer in mee te nemen. Want, ondanks dat ons product deels een commercieel karakter heeft, doe je het uiteindelijk voor hen. Voor hen zoek je werk en zet je je dagelijks in! En niet door ze, vreemd gezegd, ' bezig te houden', maar echt door hen waardevolle producten te laten maken. Voor een goede prijs én een daadwerkelijke klant. En ja, ik ben daar inderdaad steeds mee bezig: we leveren een professioneel product, maar hoe kunnen we het nóg beter doen? En dat heeft ook een positieve uitwerking op onze medewerkers. Als je waardering krijgt omdat je een mooie flyer, mailing of prachtige (geboorte)kaartjes hebt gemaakt, word je toch zelf ook blij?" Gerna denkt even na. Dan: "Dat dus, voor de toekomst. Maar nu eerst maar eens settelen. Al heb ik nog genoeg plannen voor de ruimte die we nog over hebben! Maar daar zal ik je nu niet mee vermoeien, ik ben een vrouw van veel woorden." En na een hartelijke lach wordt het gesprek beëindigd. Aan de sfeer zal het ook zeker niet liggen, daar aan Oosteinde 114. Die krijg je er gratis bij!

ZICHTBAARDER
IN SCHERPENZEEL
EN TOCH OP
LOOPAFSTAND VAN
DE VERTROUWDE
VLIETERWEG

De verbouwing en verhuizing van Kopietje

Even kennismaken met... De nieuwe 'bouwstenen' van Stichting Parousie

In de achterliggen periode kwamen er nieuwe gezichten bij Stichting Parousie. Even kennismaken met Berrie Steenbeek en Dick Hovestad. Hoe kwamen ze bij Parousie terecht? Wat is hun wens voor de toekomst aan waaraan willen ze mee bouwen de komende tijd? Berrie: "Als vrijwilliger probeer je de bewoners een verzetje te geven en even iets te ondernemen waar normaal gesproken geen tijd of gelegenheid voor is."

Beeld Pim van de Beek

"Ik hoop dat de bewoners hier een veilig thuis mogen ervaren"

Berrie Steenbeek is een nieuw lid van de Stichting Vrienden van Parousie

Hoe ben je betrokken geraakt bij Stichting Parousie?

"Een aantal jaren terug kwam er wat ruimte in mijn agenda en wilde ik me graag wat inzetten voor mijn naaste. Wij hebben vanuit ons

gezin affiniteit met jongeren die hulp nodig hebben, zo kwam ik bij Stichting Parousie uit. Bij de intake kon ik aangeven wat ik wilde en wat bij mij past." Berrie kwam werken en heeft de eerste twee jaren veel met bewoner Patrick opgetrokken. "We gingen elke twee weken zwemmen bijvoorbeeld. Al bezig zijnde bouwde je zo aan het contact." Na die jaren lag het een tijdje stil. Berrie: "Inmiddels ben ik nu maatje van André. Tot nu toe spelen we vooral spelletjes, maar als de dagen straks langer worden, gaan we zeker naar buiten en eropuit."

Wat is jouw 'bouwsteentje' voor Parousie?

"Als vrijwilliger probeer je de bewoners een verzetje te bieden en even iets te ondernemen waar overdag geen tijd of gelegenheid voor is. Zo hebben André en ik bijvoorbeeld de voetbaltafel in elkaar gezet. Deze voetbaltafel is geschonken door de Stichting Vrienden van Parousie. Sinds kort mag ik daar ook deel van uitmaken. Dat is nog pril, met Kerst mochten Bert en ik als presentje een dagboek uitdelen. Je merkt dat dit erg gewaardeerd wordt door de bewoners."

Wat is je droom voor Parousie?

"Mijn droom is dat bewoners Parousie als een veilig thuis mogen ervaren en zich van daaruit ontwikkelen binnen hun mogelijkheden. En ook dat ze binnen Parousie het 'gewone' leven mogen blijven ervaren – en daar kunnen vrijwilligers aan bijdragen."

"Ik hoop dat Gods Woord tot zegen mag zijn voor de bewoners"

Dick Hovestad is een nieuw lid van de Raad van Toezicht

Hoe ben je betrokken geraakt bij Stichting Parousie?

"Als inwoner van Elst (Ut) kende ik Parousie vanuit ons eigen Kerkblad al als een christelijke GGZ-instelling. Maar daar bleef het dan ook een aantal jaren bij. Zelf heb ik bijna dertien jaren gewerkt bij een christelijke gehandicapteninstelling als manager bedrijfsbureau, waar ik verantwoordelijk was voor de financiën, WLZ en jeugdwet/WMO zorginkoop, HRM en facilitaire zaken, zoals nieuwbouwprojecten. Als gevolg van een strategische pensioenplanning binnen onze organisatie ben ik daar per 1 februari 2021 gestopt met werken. Tijdens deze afbouwperiode kwam de vacature voor een lid van de Raad van Toezicht van Parousie voorbij. Dat leek mij een geschikte kans om de opgebouwde kennis van de zorg en alles wat daarmee samenhangt te kunnen inzetten voor een andere zorginstelling. En deze sollicitatie heeft geleid tot mijn benoeming als lid van de Raad van Toezicht bij Parousie."

Wat is jouw 'bouwsteentje' voor Parousie?

"Om het even letterlijk te nemen: ik hoop mijn kennis te kunnen inzetten voor de huisvesting van de bewoners van Parousie. Misschien kunnen we op termijn nog wel echt stenen bouwen, als daar vanuit de wachtlijst behoefte aan is. Om het even wat minder letterlijk te nemen: ik hoop een gesprekspartner te kunnen zijn voor onze Raad van Bestuur en binnen de Raad van Toezicht het aandachtsgebied financiën en vastgoed voor mijn rekening te nemen."

Wat is je droom voor Parousie?

"Een droom komt meestal niet uit. In de Bijbel had een droom meestal een voorspellend karakter. Ik ga niet voorspellen, maar meer een wens uitspreken. Zoals ik van de cliëntenraad vernomen heb, is men zeer tevreden over de geboden zorg. Er is goed contact met de Raad van Bestuur en de Raad van Toezicht. De bewoners voelen zich thuis en het Woord van God mag nog uitgedragen worden. Mijn droom zou zijn dat dit Woord nog tot zegen van de bewoners van Parousie mag zijn."

“Ik vind het mooi om iets terug te kunnen doen”

Oud-bewoner Anneke Drost werkt als vrijwilliger bij Stichting Parousie

Tekst Beppie van de Beek-Pellegrom | Beeld Pim van de Beek

In november 2017 kwam Anneke Drost wonen op de boerderij van Stichting Parousie. Anno 2021 is ze er nog steeds drielijks te vinden. Niet meer als bewoner, wél als vrijwilliger. Met enthousiasme verzorgt ze de administratie van Kopietje van Stichting Parousie. “Ik moet niet de hele dag thuiszitten,” vertelt ze, “het vrijwilligerswerk biedt me structuur en voldoening. En het is heel waardevol om nu als vrijwilliger wat voor de stichting ‘terug’ te kunnen doen.”

Het eerste contact met Stichting Parousie kan Anneke Drost zich nog goed herinneren, zij het als ‘in een waas’. “Ik voelde me heel niet goed toen,” vertelt ze eerlijk, “maar toen ik het eerste gesprek had – met Klaasje en Els, meen ik – had ik mijn zus meegenomen. Die heeft het er nú nog over: zo warm als dat was! ‘Dit voelt als een warme deken, Anneke’, zei ze. Later, toen ik opknapte, kon ik dat zelf ook zien en ervaren. Ik heb zo veel te danken aan de stichting!” Inmiddels woont Anneke alweer geruime tijd in haar eigen woning, maar bezig-zijn zit in haar genen. “Ik moet niet thuiszitten,” vertelt ze glimlachend, “dat is heel niet goed voor me. Ik heb m’n hele leven gewerkt. Toen ik hier kwam wonen, heb ik ook gelijk werk opgepakt, onder begeleiding. Eerst inpakwerk, toen in de winkel De Deel en van lieverlee werd het verzorgen van de facturen voor printerij Kopietje mijn verantwoordelijkheid.” Resoluut voegt ze toe: “En ja, dat ben ik eigenlijk gewoon blijven doen.” Anneke geniet van het werk: “Je komt onder de mensen en je maakt je nuttig. Stichtingen, zoals Parousie, hebben ook vrijwilligers nodig om dingen draaiend te kunnen houden. Ik vind het heel mooi om zo voor de stichting wat ‘terug te kunnen doen’. Dat klinkt misschien vreemd, maar ik heb zo veel te danken aan

“HET IS HELEND OM BEZIG TE ZIJN, JE NUTTIG TE VOELEN EN ZELFSTANDIG JE WERK TE KUNNEN DOEN.”

de mensen hier. De sfeer is hier heel bijzonder en de warme banden, met de begeleiders zijn ook altijd gebleven. “Ik hoop dat het de bewoners van nu ook moed geeft. Nog niet zo lang geleden zat ik op hun plek en was mijn toekomst net zo onzeker als die van hen. En nu ga ik met plezier naar mijn werk, woon ik weer op mezelf en draag ik op deze manier mijn steentje bij. Ja, dat vind ik heel bijzonder.”

Toekomst

Voor de toekomst hoopt Anneke dat het werk van Parousie mag blijven bestaan en gedaan wordt zoals dat nu het geval is. “Ik hoop dat ze ook in de toekomst blijven bouwen aan het bieden van werk en trainingen aan bewoners. Er is bij Parousie zo veel te doen! De houtschuur, de printerij, de grote tuin, de winkel De Deel: dat is echt ontzettend bijzonder. Ik denk dat daar een enorme kracht in schuilt: dat je werk biedt op eigen terrein en binnen je eigen mogelijkheden. Als ik kijk naar mezelf: het is helend om bezig te zijn, je nuttig te voelen en zelfstandig je werk te kunnen doen.” Anneke denkt even na: “Ja, weet je: op jezelf wonen is fijn, maar als dat niet kan, is Parousie echt de meest fijne plek om te wonen en te werken. Echt waar.”

“Ik kijk er elke week weer naar uit”

Theo van Brenk verzorgt de administratie van Stichting Parousie

Tekst Beppie van de Beek-Pellegrom | Beeld Pim van de Beek

“We hebben geen geraniums,” lacht Theo van Brenk, tijdens het interview. En die kwinkslag wordt al snel duidelijk. Want erachter zitten, na zijn

pensionering, kan Theo niet. Verschillende dagdelen per week doet hij namelijk vrijwilligerswerk – op woensdagmorgen voor Stichting Parousie. “Samen met Anneke verzorg ik de administratie van Werk & Training. Facturen, kas- en bankgegevens: ik vind het heerlijk om mee bezig te zijn! ‘t Klinkt misschien vreemd, maar ik kijk er elke week gewoon naar uit!”

Iedere woensdagmorgen is Theo van Brenk bij Stichting Parousie te vinden. Eerst op de Vlieterweg, nu op de nieuwe locatie op Oosteinde. “Eerder had ik een baantje in een winkeltje in een verzorgingstehuis,”

vertelt Theo, “maar toen daar een ziekenhuisbacterie uitbrak, moest ik in beschermende kleding in het winkeltje werken, dat beviel me niet. Dus toen er een oproep in de krant stond van Parousie, heb ik de stoute schoenen aangetrokken en ben ik langs gegaan.” Werken in het winkeltje De Deel bleek niet geschikt, daar was te weinig werk. “Maar toen de vrijwilligerscoördinator hoorde wat ik in mijn werkzame leven had gedaan, ging er een lampje branden,” lacht hij. “Ik heb ruim 24 jaar in het notariaat gewerkt, dus boekhouding, facturen en cijfertjes zijn me niet vreemd. De coördinator gaf aan dat ze wel hulp konden gebruiken bij het structureren van de administratie van het winkeltje en de printerij.” Theo glimlacht: “En op z’n zachtst gezegd: ik kon me gelijk dienstbaar maken, hoor! Samen met Maarten, die toen bij Parousie woonde, heb ik een systeem opgezet om de administratie vorm te geven. Dat was super: die Maarten was zo

verschrikkelijk handig met de computer! Ik wist de basis wel, maar hij kon véél meer dan ik. Toen het programma klaar was, kreeg Maarten een baan buiten Parousie. Sindsdien doe ik het samen met Anneke Drost. Anneke maakt de bonnen klaar en de facturen, ik boek de kas- en bankgegevens en sein die door naar het administratiekantoor AAG. En zo samen hebben we het in al die jaren toch behoorlijk kunnen stroomlijnen: dat geeft veel voldoening.”

Bezig zijn

Theo geniet van het werk. “Het houdt je bezig, hè. Ik kijk er elke week weer naar uit. Sowieso zit ik niet graag stil. Ik zeg weleens: ‘We hebben geen geraniums.’” Lachend: “En ja, dan kun je er ook niet achter gaan zitten, hè!” Naast het werk voor de stichting zet Theo zich ook in voor Stichting Adullam en rijdt hij op de 55+-bus. “Maar de donderdag houden mijn vrouw en ik voor onszelf, dan zijn we samen thuis. En ik werk geen hele dagen hoor, als ik op woensdag bij Parousie ben geweest, gaan we bijvoorbeeld ‘s middags lekker wandelen.” Hij houdt even stil: “Ik kan natuurlijk niet voor een ander spreken, maar ik kan het werk iedereen aanraden. Je houdt je contacten, maakt eens hier en daar een praatje en bent toch nog nuttig bezig. Als je gezond mag zijn en je verstand nog enigszins goed is, zou ik niet weten wat je thuis de hele dag zou moeten doen,” grinnikt hij.

Meer werk

Voor de toekomst hoopt Theo dat de printerij nog meer werk krijgt. Dat betekent dus ook meer factuurwerk? Lachend: “Ja hoor, dat kan ik er nog wel bij hebben.” Dan: “We hebben een mooie stap gemaakt, met de nieuwe locatie, het zou echt leuk zijn als daar in de toekomst ook meer klanten op af komen. Dat is voor de bewoners ook leuk. En ik hoop dat al het werk met vreugde en continuïteit mag blijven gebeuren. Dat vind ik heel belangrijk.”

“ZO SAMEN HEBBEN WE HET IN AL DIE JAREN TOCH BEHOORLIJK KUNNEN STROOMLIJNEN: DAT GEEFT VEEL VOLDOENING.”

“Het is mooi om uit te gaan van de mogelijkheden van een cliënt”

Klaasje Lodewijk bouwt aan herstelgericht werken binnen Stichting Parousie

Tekst Beppe van de Beek-Pellegrom | Beeld Eigen collectie

Ze begon ooit als ziekenverzorger en doorliep heel wat ouderenzorginstellingen. Sinds 2016 werkt Klaasje Lodewijk bij Stichting Parousie, inmiddels in de functie manager zorg, welzijn en kwaliteit. De switch van ouderenzorg naar de wereld van de GGZ was groot, maar achteraf “had ik het veel eerder moeten doen,” vertelt Klaasje. Ze leerde bij en maakte diverse omslagen in zorgland mee. “Op dit moment volgen alle begeleiders bij Parousie een cursus steunend relationeel handelen: ik vind het heel mooi dat cliënten steeds meer als mensen met eigen regie en mogelijkheden worden gezien.”

Ooit was ze ziekenverzorger en jarenlang werkte Klaasje Lodewijk als leidinggevende in de ouderenzorg. In 2016 kwam daar aan einde aan, toen haar functie bij een zorginstelling boven-tallig werd. Een vacature bij Parousie stond open. Klaasje: “Ik heb me eerst goed laten informeren, want de omslag is best groot. De wereld van de GGZ is totaal anders. Ik had er wel wat kennis van, omdat mijn broer ervaring heeft met de GGZ, maar erin werken is toch wat anders. Ik werd aangenomen en achteraf kan ik alleen maar zeggen:

‘Ik had het veel eerder moeten doen’, glimlacht ze. “Wel heb ik me, door middel van een verkorte opleiding, moeten verdiepen in alles rondom de GGZ. Ik had wel ervaring met leiding geven aan teams, maar je moet ook weten wat zij doen, op de werkvloer – en met welke problematiek ze te maken hebben. Wel heb je, zowel in de ouderenzorg als bij Parousie, te maken met psychische kwetsbaarheid. Maar in de ouderenzorg, in de geriatrie, is dat uiteraard alleen bij ouderen, in de GGZ zie je ook jongeren en volwassenen met psychische problemen en dat is – vind ik – veel ingewikkelder. Ik vind het mooi om te zien hoe je juist deze mensen kunt ondersteunen in hun kwetsbaarheid en samen met hun kunt bouwen aan (een stukje) herstel.”

Herstelgericht

Als vanzelf komt dan ook het thema ‘herstelgericht werken’ naar voren. Iets dat Klaasje, als manager Zorg, Welzijn en Kwaliteit, probeert uit te ‘bouwen’ binnen Parousie. Wat houdt dat in? Klaasje: “Op dit moment volgen alle begeleiders van wonen en werk en training een basisopleiding in steunend relationeel handelen, een nieuwere aanpak in de zorg, die erop gericht is dat cliënten meer als mensen met eigen regie en mogelijkheden – in de maatschappij – worden gezien. Ik vind dat heel mooi, want je merkt dat die omslag in denken het herstelproces van de cliënten bevordert. Je denkt in de behandeling niet alleen vanuit de aandoening en

wat daaraan gedaan kan worden, maar juist ook welke mogelijkheden er zijn voor diegene om toch weer – zo veel mogelijk – terug de maatschappij in te kunnen. Je hebt daarbij aandacht voor verschillende levensgebieden: zelfstandig wonen, eventueel nog met begeleiding, maar ook in het werken. En daarin bieden wij binnen Parousie twee mogelijkheden: we proberen onze cliënten zowel binnen de woongroepen als ook binnen het werken trainingsgedeelte weer te laten opbouwen naar een zelfstandig leven. In een eigen woning en met zinvol en nuttig werk.”

Klaasje vindt het waardevol dat er binnen die gebieden bij Parousie aandacht is voor de identiteit. “Ik heb in zorginstellingen van allerlei signatuur gewerkt en daarin veel mogen leren. Als ik het zo mag uitdrukken: ik heb, door al die jaren heen, gezien en ervaren dat een mens uit een lichaam en een psyche bestaat, maar dat er daarnaast ook nog het aspect is van het geestelijke leven, waar men al dan niet uit kan putten. Dat brengt een extra dimensie aan, in het leven van mensen die kampen met psychische kwetsbaarheid. Ik vind het belangrijk dat daar oog voor is, in de zorg en behandeling van cliënten. Bij Parousie hebben we daar oog voor, dat vind ik waardevol.”

Uitbouwen

Het werk van Klaasje is veelzijdig. Samen met de praktijkondersteuner verzorgt ze de intakes van nieuwe cliënten; de opnames en beslissing

daarover nemen ze samen. Daarnaast onderhoudt ze onder andere de contacten met de medewerkers van de cliënten- en salarisadministratie. Als manager houdt ze zich verder, zo omschrijft ze het rustig, “voornamelijk op de achtergrond. Ik vind het belangrijk dat de begeleiders, assistentes en praktijkondersteuners de ruimte krijgen om hun werk te doen, ik wil daar niet te veel mijn stempel op drukken.” Dat vertrouwen is er ook, vindt Klaasje: “We hebben over het algemeen een warme onderlinge band, met medewerkers én cliënten. Dat is ook één van de dingen waarin we ons als zorginstelling onderscheiden, vind ik. Door onze kleinschaligheid ligt er veel kracht bij medewerkers. Om dingen zelf op te pakken en uit te denken. We werken met kleine teams, die samen de kar trekken,

zonder dat er allerlei ‘lagen’ tussen zitten, die processen kunnen vertragen. Ik hoop dat we dit in de toekomst, zelfs al zouden we groeien, zo mogen blijven doen.” Klaasje houdt even stil. “Het is overigens niet mijn wens voor de komende tijd dat we per se ‘groeien’ in

“IK VIND HET BELANGRIJK DAT DE BEGELEIDERS DE RUIMTE KRIJGEN OM HUN WERK TE DOEN.”

het aantal bewoners, hoor. We zijn er juist gepast trots op dat we – zo hoorden we laatst terug van een gemeente – behoren tot de instellingen waaruit de meeste mensen door- en terugstromen naar de maatschappij. Dat is waar je het tenslotte voor doet.

Natuurlijk kan dat niet voor iedereen, dat beseffen we, maar het is heel mooi om te ervaren dat cliënten hun plekje weer (terug)vinden in de samenleving.” Wat zou ze voor de toekomst wel graag nog willen uitbouwen? Klaasje denkt even na, dan: “Ik hoop dat we onze dienst ‘wooncoaching’ nog verder kunnen uitbouwen. Die past erg bij de ontwikkeling die ik net schetste. Doordat we dit aanbieden, kunnen we uitstromende cliënten beter begeleiden bij hun reïntegratieproces, zodat – hopelijk – een terugval voorkomen wordt. En daarnaast hopen we natuurlijk dat mensen al vóórdat ze vastlopen, ons hiervoor inschakelen. Zodat je een opname bij voorbaat al probeert te voorkomen. Ja, dat is iets waar ik me de komende tijd graag voor wil inzetten om dat uit te bouwen.”

Catering met Passie beschikt over een exclusieve keuken waarin creativiteit en passie hand in hand gaan.

CATERING OP MAAT

Catering verzorgen is een feest op zich. Maar wij zijn niet vergeten dat het jouw feest is. Daarom is 'catering op maat' geen loze kreet. Je krijgt wat jij wilt. Wat jou past en waar jij het goede gevoel bij krijgt. Dat maken we waar in onze kwaliteit, maar ook in het gevoel er omheen. Op maat betekent namelijk dat je compleet bediend wordt in de stijl en beleving van het moment.

Het is jouw dag en dat proef je aan alles!

info@cateringmetpassie.nl

T 0342 234 690

www.cateringmetpassie.nl

De Heere
Zegene u en
behoede u

Stichting
Parousie

STICHTING PAROUSIE

VLIETERWEG 17, 3925 GA SCHERPENZEEL

WWW.PAROUSIE.NL